

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ'

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 22 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 522

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Π. ΒΛΑΣΤΟΣ. Ἡ φυλετικὴ εὐγένεια.
ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ. Ἀθηνιώτικες γραφές.
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Ὕμνοι.
Γ. Δ. Ὁ ἰκανότερος.
ΕΙΡΗΝΗ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ὁ ἰδεολογιστὴς
(συνέχεια).
ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. Πνέμα τοῦ ὀλέθρου.
ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Ὁ Ἀβερῶφειος διαγωνισμὸς τῆς
Γλυπτικῆς.
Κ. Α. Σὲ κόρη ποῦ παίζει βιολί.
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Ὁ Πασάς.
Κ. ΝΤΑΓΦΑΣ. Τὸ τραγούδι τῆς Ἐντρινές.
ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Κακοθάνατοι.
ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ. Ὁμιλίαις—Συναυλίαις.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕ-
ΤΕ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

“ΥΜΝΟΙ,”

ΑΛΛΗ ΠΙΣΤΗ

Ἐνα ντυφέκι μοῦδωσαν, μοῦ χρέμασαν σιαθὶ
καὶ μοῦπαν : « Ἐμπρός, τράβα.
στὸ πέρασμά σου οὐδὲ κλαῖθ' ὀρθὸ νὰ μὴ σταθῆ,
κάψε, βουζιάνον λάβα .

Κ' ἐγὼ, μὲ τὴν καρδιὰ βυριὰ κι ἀνέγνωρη, χτυπῶ
μπροστά μου ὅ,τι κι ἂ βρῶσκω·
σὲ πολιτεῖες καὶ σὲ βοινὰ τριζύμισμα σκορπῶ,
καὶ σὶν κατάρω μνήσκω.

Θανάτου ἀγὸς μὲ τριγυρνῶ· προβαίνω μεθυστῆς.
Ὅλον τοῦ κόσμου ἢ φρίκη
ἀπὸ τὴν ὄψη μου περνῶ. Κ' ἐγὼ πολεμιστῆς
πάω γιὰ νὰ βρῶ τὴ νίκη !

Ἐντὸς μου δὲν κρατῶ σπλαχνιά· μοῦ πέτρωσε ἡ καρδιὰ,
τὸ δάκρι μου ξεράθη.
Σὰν ἀξημέρωτη, μπροστά στὰ μάτια μου, ἡ βραδιά
στ' ἀνθρώπινα τὰ πάθη...

Μὰ σήμερὰ πουρνὸ πουρνό, ποῦ ἀνάδευε ἡ κραυγὴ
καὶ μάνιζε ἡ ἀμάχη,
τὸ μέτωπό μου ἀφίλητο ἀναθερμάνει ἡ ἀυγὴ
κι ἀπὸ τὸν ἴδρω ἐβράζει.

Καὶ τὸ μαντίλι βγάνοντας, μὲ πῆρε ἡ μυρουδιά
ποῦ μοῦ ἔβαλες πρὶν φύγω.
Ἡ ξεχασμένη σου ὁμορφιά μοῦ ἀγγίζει τὴν καρδιά
κεῖ ποῦ τὸν ἄδη ἀνοίγω.

ὦ! μυρουδιά ἀπαλόπνοη, ψυχὴ, ῥόδου μυλιά,
ξεδίφασμα μιᾶς κρήνης,
ὄλο τὸν κόσμον ποῦ ἔχασα, τὴ θέρμη τὴν παλιὰ
γλυκὰ μοῦ ξαναδίνεις.

Κορμιά λυγίζουν γύρω μου. Στὸ χῶμα ἐγὼ σκυφτὸς
μ' ἀπόξενο τουφέκι,
ἀναθυμῶμαι τὶς στιγμὲς ποῦ ὁ πόθος σου ὁ λιτὸς
στά δίχτυα του μοῦ πλέζει.

Τὸ βλέμα σου, ποῦ δέχομαι σὰν ἥλιο τῆς ἀυγῆς
μὲ τὴ χαρὰ τοῦ ἀρρώστου,
τὸ γέλιο σου τὸ ἀέρινο, ποῦ ἡ μέθη τῆς ζωῆς
στάλαξε πάντα ἐντὸς του.

Ἀκαταμάχητε καιμὲ τῆς ζήσης τῆς χουσιῆς
ἢ δόξω σου μεγάλη !

Νόμοι, πατρίδες, ὦ θεοί, μὴ πίστη εἴσαυτε ἔσεῖς,
μὰ ὑπάρχει πίστη κι ἄλλη.

Ἦρωας δὲν εἶμαι· τὴ ζωὴ νὰ ζήσω ἐγὼ ποθῶ
ποῦ μοῦ χαρίζει ἡ πλάση.

Καὶ ποιά ἰδέα πὸ καρδιακὴ, ἀνώτερο ἀγαθὸ
τὸν πόθο μου θὰ φτάση ;

ΑΞΕΧΑΣΤΗ

Νὰ σ' ἀπολησμονήσω δὲν μπορῶ.
Θυμῶμαι πάντα τὸν παλιὸ καιρὸ,
ποῦ σ' ἔβλεπα στὴ στράτα κάθε δεῖλι
μ' ἐνὸς καιμοῦ ἀλαφρόγελο στὰ χεῖλη.

Μὲς στὰ κορίτσια τᾶλλα τοῦ σκολειοῦ,
μὲ τὴ δειλὴ λαχτάρα ἐνὸς πουλιῶ,
τὸ πέρασμά σου μὴ λυγίστρα χάρη,
μεθυστικό, γερό, κορμιῶ καιμῶρι.